

Van Theo Bijker,

Betreft: juryrapport van seriewedstrijd Transijssel, april 2022

Gemakshalve heb ik de volgorde aangehouden van de series zoals deze op de website zijn weergegeven.

Serie 1, Peter Bothof met de serie houtzagerij. Een prachtige serie die veel laat zien van het dagelijkse gebeuren. De fotograaf heeft goed gekeken, rekening gehouden met het prachtige licht, de bijzondere details in het gebouw en de interactie tussen mensen onderling. Deze serie wint deze wedstrijd. Peter proficiat.

Serie 2, Wil Kanis met de serie eerste liefde. De fotografe laat in 5 foto's een levensloop zien van spelend kind tot het wandelen achter een rollator. Een serie die met name aanspreekt door de gekozen techniek waarin het op de beelden alleen ruimte is voor zwart en wit. Doet denken aan Jip en Janneke van Fiep Westendorp. Deze serie wint de tweede prijs.

Serie3, Karel Jan van de Heuvel Rijnders met de serie ontmoetingen. Een serie die vragen oproept. Overal zijn mensen te zien maar wat doen zij en hoe verhouden zij zich met elkaar. De gekozen volgorde maakt dat de serie, ondanks alle vragen, toch prettig kijkt. Foto 3 is het rustpunt in de serie, maar als foto ook weer het meest realistisch. Een derde prijs krijgt deze serie.

Serie 4 Hein Hendrixx met de serie IJssellinie. Eigenlijk een documentaire serie waarmee de fotograaf de directe omgeving laat zien. Keurig gefotografeerd en informatief en niet gemaakt om iets oogstrelend te laten zien. Deze serie krijgt een nominatie om in te zenden voor FN.

Serie 5 Herman Hollak met Trees in the pond. Leuke serie, met aandacht gefotografeerd en met één uitschieter, foto 3, een geweldige foto. Foto 4 daarentegen is wat onrustig, maar er valt nog wat aan te retoucheren. Deze serie heeft ook een nominatie gekregen voor FN.

Serie 6 Tiny Veldman met 'weerbarstig prikkeldraad'. Goed gefotografeerd met prachtige rijp op het draad. In de foto 2 t/m 5 zit het draad op exact dezelfde hoogte, waardoor het de suggestie wekt door te lopen. Foto 1 wijkt hier vanaf en dat is toch jammer. Kijk nog eens hoe je dit kunt oplossen. Verder niets dan lof. Deze serie is ook genomineerd.

Serie 7 Angel Pinxten met Flowerscape. Ronde vormen, een glazen stulp met bloemen eronder. Je moet er maar opkomen. Mooi gedaan, afwisselend, mooie kleuren. De serie bevat geen boodschap maar wel beelden om in weg te dromen, voor wie er van houdt. Ook deze serie krijgt een nominatie.

Dan de series die niet genomineerd zijn;

Fred Bervoets met 'hatman'. Een Film Noir achtige serie. Vijf foto's is m.i. net teveel. Met foto 2 en foto 4 is het verhaal verteld. Foto 3 valt buiten de serie, is van een andere orde. In foto 5 voegt het donkere deel weinig toe en ondersteunt dit niet de overige foto's.

Marijke Boonstra met 'the world is turning around', een zeer toepasselijke titel. De fotograaf verrast met wel zeer bijzondere beelden waarin volop geëxperimenteerd is. Helaas is het (nog) geen samenhangende serie.

Coby Reuvers met de serie 'onveranderd'. Foto 1 vertelt een heleboel en is in deze serie verreweg het meest interessant. De man mag wat prominenter in beeld en het plastic op tafel is storend. De overige foto's laten iets zien van de gedateerde leefomgeving van de man. De

man komt zelf niet meer terug en dat is jammer. Een tip: teruggaan en er een project van maken. Dit onderwerp biedt zoveel mogelijkheden.

Wil Bijker met 'Ijsselsteen'. Geen steen hetzelfde en vaak kun je iets herkenbaars zien in steentjes, hier is dat ook zo. Door steeds dezelfde achtergrond te gebruiken is het een consistente serie geworden. Technisch is het aan de magere kant, zie de 'vage' randen. Een serie als dit vraagt om technische perfectie.

Jeanette Droger Schop, geen titel. Een leegstaand gebouwencomplex wat plaats biedt aan mensen die tussen wal en schip zijn gevallen. Schep als fotograaf maar eens orde in deze chaos. Dat is aardig gelukt in foto 2, een goed gecomponeerd beeld met zeggingskracht. Foto 3 is het meest documentair en laat zien dat hier mensen slapen.

Hans Voerman met 'de zwaan'. Wat een mooi beest om vast te leggen. Foto's 2, 3 en 5 zijn het sterkst en maken een prachtig drieluik. De overige twee foto's zijn vrij cliché en dat doet afbreuk in een serie van vijf.

Nol Ploegmaker met 'de nieuwe heup'. Een boeiend onderwerp. In de serie zit veel afstand tussen de fotograaf en het model, waarvan wij het gezicht alleen van opzij te zien krijgen en bij het tandenpoetsen alleen haar achterkant. Ook de heup krijgen wij niet te zien. Jammer, maar iets meer diepgang had de serie sterker gemaakt.

Charlotte Koloc met Corippo. Een ghost town, want hier woont niemand meer. We zien hoe het geweest moet zijn. De laatste drie beelden zijn het meest interessant en zijn de moeite waard om dit onderwerp nog eens bij de kop te pakken.

Ben Impelmans, zonder titel. Vervreemdende landschappen door het onnatuurlijke licht (groene mist). Foto 3 is een prachtig gecomponeerd beeld, maar waarom nou die grove korrel? Of op allemaal, of op geen. In een serie. Het experiment in deze serie is interessant, maar er is te weinig consistentie.

Carin van Eck met Kasteel Bad Bentheim. Foto 2 lijkt de violen als hoofdonderwerp te hebben, want daar ligt de scherpste. Foto 3 is een prachtig beeld, de beste in de reeks. Foto 5 lijkt vanuit een zelfde attitude gemaakt, maar is qua compositie minder spannend. Deze foto's kunnen de fotograaf een houvast bieden in het verder uitbouwen van de serie.

Nog een tip of overweging voor de organisatie:

Maak het voor deelnemers mogelijk om hun serie op papier toe te lichten. Als solo jurylid zou ik daar enorm mee geholpen worden bij het bespreken. Nu moet ik het doen met de beelden. Bij veel wedstrijden zal dit onmogelijk zijn, maar binnen dit rayon, met relatief weinig deelnemers zal dit meerwaarde kunnen hebben. Een mogelijkheid en zeer zeker geen verplichting.

Groet,

Theo Bijker